

Nr 254.

Av herr **Ericson** i Funäsdalen, om skrivelse till Kungl. Maj:t i fråga om bolags och enskildas förvärv av landets naturrikedomar.

Det har otaliga gånger både här i riksdagen och annars påvisats, hurusom bolag och enskilda ofta på det mest avskyvärda sätt kommit i besittning av de stora naturrikedomar, över vilka de nu råda. Otaliga äro också de förslag som framkommit och de beslut som av riksdagen fattats, vilka varit avsedda att avvärja de olägenheter och faror för landet och isynnerhet för den jordbrukande befolkningen, som blivit en följd av att landets naturvärden hopats i ett fåtals händer. Det är likaledes bekant, huru det mesta av dessa beslut lett till mycket litet resultat. Det torde därför vara lämpligt att just nu, då olägenheterna framträda mera hotande än någonsin förr, taga i övervägande, huruvida icke sakens allvar kräver, att kraftigare åtgärder och andra vägar än de vanliga nu måste komma till användning, om vi verkligen vilja vinna något resultat.

Jag är förvissad om, att många med mig av Norrlands representeranter här i riksdagen, med ängslan och bekymmer se huru det påbörjade arbetet för Norrlands utveckling nu fördröjes och skjutes undan till en oviss framtid, därför att staten saknar erforderliga medel, och detta samtidigt som man ser, hur Norrlands naturliga rikedomar rinna ut nästan till ingen nytta. Det är orimligt att låta detta pågå, medan landets folk bokstavligen vandrar hän mot hopplöst elände. Nu finns det, såvitt jag förstår, ingen annan möjlighet än att riksdagen måste ta i övervägande, om icke de metoder på ett liknande område, som kommo till användning under Gustaf Vasas och Carl XI:s regeringstid, åter måste tillgripas. Jag vet mycket väl, att sådana åtgärder nu liksom då komma att medföra stora svårigheter och att det allmänna rättsmedvetandet också

kommer att resa hinder däremot, men jag är ännu mera övertygad om, att vår uppfattning om rätt och orätt på detta område tål vid att grundligt revideras. Jag har också en känsla utav att åtminstone Norrlands befolkning, där de mesta värdena rinna bort, och de själva förgäves få vänta på de för utvecklingen nödvändiga järnvägarna m. m., icke längre kunna låta sig nöja utan högt och klart, så att det både hörs och förstås, sjunga ut sitt berättigade: »Giv oss åter vår rövade egendom».

Jag tillåter mig därför hemställa,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att jordkommissionen måtte få i uppdrag att skyndsamt söka utreda, vilka sätt som vanligen kommit till användning vid bolags och enskildas förvärv av landets naturrikedomar samt lämpligaste sättet att återföra dessa till samhället för att användas till hela folkets verkliga nytta, samt till riksdagen framkomma med det förslag utredningen kan föranleda.

Stockholm den 31 januari 1921.

Christian Ericson.